

Besidka.

SUPPLEMENT TO "PŘÍTEL LIDU."

„ZÁBAVNÁ PŘÍLOHA PŘÍTELE LIDU.“

Číslo 5

Wilber, Neb., dne 26. prosince 1901.

Ročník I.

Štědrý Večer.

Báseň
Karla
Jaromíra
Erbena.

I.

Čma jako v hrobě, mráz v okna dají
v světlici teplo u kamen,
v krbu se svítí, stará podřimuje,
děvčata předon měkký len.

„Toč se a vrě můj kolovrátku,
však jest adventu již na krátku
a brzo, brzičko Štědrý den.“

Milo jest děvčeti přísti, mlo
za dlouhých zimaních večer ů,
neb nebude darmo její dílo,
tu pevnou chová důvěru.

I přijde mládenec za pilnou pannou
a řekne: „Pojď za mne dívka má,
budiž mne ženkou milovanou,
věrným ti mužem budu já!“

Já tobě mužem, ty mne ženkou,
dej ruku děvče rozmilé—
a dívka, co předla přízi tenkou,
svatební šije košile.

„Toč se a vrě můj kolovrátku,
však jest adventu již na krátku
a přede dveřmi Štědrý den...“

II.

Hoj ty Štědrý večere
tajemný ty svátku—
cože komu dobrého
neseš na památku?

Hospodáři štědrovku,
kravám po výslužce,
kohoutovi česneku,
brachu jeho družce.

Ovocnému stromoví
od večere kosti
a zlatouška na stěnu,
tomu kdo se postí.

Hoj, já mladá dívčina,
srdce nezadané,
mne na myslí jiného,
jiného cos tane.

Pod jezem ach pod jezem,
na tom panském stavě
stojí vrby stařeny,
sníh na šedé hlavě,

Jeina vrba vysoká
tajně dolů kývá
kde se modré jezero
pod ledem ukrývá.

Tu prý dívce v půlnoci
při lúně pochodni
toužený se zjeví hoch
ve hladině vodní.

Hoj, mne půlnoc neleká,
ani liché vědy,
půjdu, vezmu sekýru
prosekám ty ledy.

A nahlédnu v jezero,
hluboko hluboko,
milému se podívám
pevně okem v oko.

III.

Marie, Hana— dvě jmena milá,
panny jak z jarní růže květ,
která by z obou milejší byla,
těžko bylo by rozumět.

Pakli se jedna trochu má k hochu,
do ohně hned by pro ní šel,
a zda se druhá usměje trochu
na první zas by zapoměl.

Nastala půlnoc, všech nocí má i
půl noc po štědrém večeru
na mladém sněhu svěží stopu znáti
ode vsi přímo k jezeru.

na něm ta kytka, co dostal ode mě
můj milý bože!—Václav sám!”

Na nohy skočí, srdce jí bije;
druhá pokleká vedle ní:
„Zdař Bůh, má milá zlatá Marie!
jaké ty vidíš vidění?”

„Ach vidím, vidím—je mlhy mnoho
všecko je mlhou zatmělé,
červená světla blýskají z toho—
zdá se mi býti v kostele.“

Něco se černá mezi blýskami—
vše se mi rozednívá již:
jsou to družičky, a mezi nimi—
pro Boha! rakev—černý kříž!”

Švarný ženich jako květ
v kole svatebčanů
kabát tmavě zelený
klobouk v jednu stranu.
Tak viděla jej v osudné té době,
tak si jí nyní domů vede k sobě
švarnou ženku Hanu.—

Zašlo leto. Přes pole
chladné větry vějí.
Zvoní hrana, na marách
tělo vynášejí;
bílé družičky, planoucí svíce
pláč, bědování, trouby hlaholíce
z hlubokosti znějí;
Miserere moi!

Koho věnce zelený,
keho v rakvi kryje?
Umřela, ach umřela
panenská lilie!
Vykvetla jak by zalívána rosou,
uvadla jak by podsečena kosou—
ubohá Marie!

V.

Nastala zima, mráz v okna dají
v světlici teplo u kamen;
v krbu se svítí, stará polehuje
děvčata zase předon len.

„Toč se a vrě můj kolovrátku!
však jest adventu zase na krátku
a nedaleko Štědrý den.“

„Ach, ty štědrý večere
noci divoplodné!
kdy si na tě vzpomenu,
k srdci mne to bodne!”

„Seděly jsme také tak
loni pobromadě;
a než se rok obrátil,
dvě nám chybí v řadě.“

„Jedna hlavu zavitou,
košiličky šije;
druhá již tři měsíce
v tmavém hrobě hnuje.
„Ubohá Marie!”

„Seděly jsme tak é tak
jako dnes a včera;
a než se rok obrátí—
kde z nás bude která?”

„Toč se vrě můj kolovrátku
všecko na světě jen na obrátka
a život lidský pouhý sen.“

Však lépe v mylné naději snít
před sebou čirou temnotu,
nežli budoucnost odhaliti
strašlivou poznat jistotu!”

TOBIAS CASTOR
zakladatel města Wilber.

Narozen r. 1840.

Zemřel 12. prosince 1901.

Rytina zapůjčena laskavostí časopisu
"World Herald" z Omaze.

Ta jedna klečí, nad vodou líčko,
ta druhá stojí vedle ní,
„Hano, Haničko, zlaté srdíčko
jaké tam vidíš vidění?”

„Ach, vidím domek, ale jen v šefe
jako co Václav ostává,
však již se jasní—již vidím dvěře,
ve dvěřích mužská postava.

„Na těle kabát zelení temné,
klobouk na stranu—znám jej znám

IV.

Vlažný větřík laškuje
po osení mladém
sad i pole květovým
přioděněny vna dem!

Zavzněla hudba od kostela z rána,
a za ní hejsa! kvítím osypána
jede svatba řadem.

